

متن پرسش

سلام استاد عزیزم: استاد بنده الحمدلله علی رغم این که میل به «شهرت» و «ریاست» دارم تلاش می کنم و عمیقا و قلبا دوست دارم که همیشه در زندگی در «گمنامی» به سر ببرم، و ان شاءالله تعالی مصداق آن روایت از امام محمد باقر علیه سلام که فرمودند «نیکو حالتترین اولیاء الهی در نزد من که همه غبطه ی او را می خورند، گمنام بودن است.» باشم. منتهی در یک موقعیتی واقع شدم که باید در یک مجموعه فرهنگی بزرگ حضور پیدا کنم. منتهی از یک چیز به شدت می هراسم این که بعد از چندین سال افسوس بخورم که چرا «اسباب مطرح شدنم» را فراهم کردم! از طرفی هم حضرتعالی تاکید دارید که سلوکی به ثمر می رسد که نسبت به این انقلاب بی تفاوت نباشد، استاد واقعا می شود که هم سرباز انقلاب بود و هم گمنام؟ استاد به نظر شما بنده وارد این مجموعه فرهنگی بشوم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! گمنامی در جای خود خوب است ولی به گفته‌ی حضرت امام خمینی «رضوان الله تعالی علیه» به همان اندازه که باید در مشهورنشدن احتیاط کرد، از آن طرف هم باید احتیاط نمود که اگر می‌توانیم مشکلی از نظام را حل کنیم، کوتاهی ننماییم. موفق باشید